

**Vec C-604/20**

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1  
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

**Dátum podania:**

16. november 2020

**Vnútroštátny súd:**

Bundesarbeitsgericht

**Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:**

24. jún 2020

**Žalovaná, odporkyňa v odvolacom konaní a navrhovateľka v konaní  
o opravnom prostriedku „Revision“:**

ROI Land Investments Ltd.

**Žalobca, odvolateľ a odporca v konaní o opravnom prostriedku „Revision“:**

FD

---

## **Predmet konania vo veci samej**

Medzinárodná súdna právomoc, určenie rozhodného vnútroštátneho práva

## **Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania**

Výklad práva Únie, článok 267 ZFEÚ

## **Prejudiciálne otázky**

1. Má sa článok 6 ods. 1 v spojení s článkom 21 ods. 2 a článkom 21 ods. 1 písm. b) bodom i) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie č. 1215/2012“) vykladať v tom zmysle, že zamestnanec môže žalovať právnickú osobu, ktorá nie je jeho zamestnávateľom a ktorá nemá bydlisko v zmysle článku 63 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 na území členského štátu, ale ktorá vo vzťahu k zamestnancovi na základe dohody o ručení priamo ručí za nároky vyplývajúce z individuálnej pracovnej zmluvy uzavretej s treťou osobou, na súdoch podľa miesta, kde alebo odkiaľ zamestnanec obvykle vykonáva svoju prácu v pracovnom pomere, alebo na súdoch podľa miesta, kde naposledy vykonával prácu v pracovnom pomere, ak by bez dohody o ručení nedošlo k uzavretiu pracovnej zmluvy s uvedenou treťou osobou?
2. Má sa článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že výhrada týkajúca sa článku 21 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 vylučuje uplatnenie noriem právomoci stanovených vo vnútroštátnom práve členského štátu, ktoré zamestnancovi umožňujú žalovať právnickú osobu, ktorá vo vzťahu k nemu za okolností, aké sú opísané v prvej otázke, priamo ručí za nároky vyplývajúce z individuálnej pracovnej zmluvy uzavretej s treťou osobou, ako „právneho nástupcu“ zamestnávateľa na súdoch podľa miesta obvyklého výkonu práce, ak taká právomoc nie je daná podľa článku 21 ods. 2 v spojení s článkom 21 ods. 1 písm. b) bodom i) nariadenia č. 1215/2012?
3. V prípade, ak bude odpoveď na prvú otázku záporná a odpoveď na druhú otázku bude kladná:
  - a) Má sa článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že pojem „povolanie“ zahŕňa závislé zamestnanie v pracovnom pomere?

- b) V prípade kladnej odpovede, má sa článok 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že dohoda o ručení, na základe ktorej právnická osoba priamo ručí za nároky zamestnanca vyplývajúce z individuálnej pracovnej zmluvy uzavretej s treťou osobou, predstavuje zmluvu, ktorú zamestnanec uzavrel na účely, ktoré je možné považovať za súčasť jeho povolania?
4. Ak by mal vnútroštátny súd podľa odpovede na vyššie uvedené otázky medzinárodnú právomoc na rozhodnutie sporu:
- a) Má sa článok 6 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) vykladať v tom zmysle, že pojem „výkon povolania“ zahŕňa závislé zamestnanie v pracovnom pomere?
- b) V prípade kladnej odpovede, má sa článok 6 ods. 1 nariadenia Rím I vykladať v tom zmysle, že dohoda o ručení, na základe ktorej právnická osoba priamo ručí vo vzťahu k zamestnancovi za nároky vyplývajúce z individuálnej pracovnej zmluvy uzavretej s treťou osobou, predstavuje zmluvu, ktorú zamestnanec uzavrel na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti výkonu jeho povolania?

### Uvádzané právne predpisy Únie

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1; ďalej len „nariadenie č. 1215/2012“), najmä články 17, 18, 20 a 21

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (Ú. v. EÚ L 177, 2008, s. 6; ďalej len „nariadenie Rím I“), najmä článok 6

### Uvádzané vnútroštátne predpisy

Arbeitsgerichtsgesetz (zákon o pracovných súdoch, ďalej len „ArbGG“), najmä § 3 a 48

### Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Žalovaná je spoločnosťou, ktorá pôsobí v oblasti obchodovania s nehnuteľnosťami. Jej ústredie sídli v Kanade. Žalobca, ktorý má bydlisko v Nemecku, od konca septembra 2015 vykonával pre žalovanú činnosť na základe „service agreement“ (zmluva o poskytovaní služieb) ako „Deputy Vice President Investors Relations“ a predmetom jeho činnosti bolo v podstate získavanie investorov pre obchody s nehnuteľnosťami, ktoré uskutočňovala žalovaná. Keďže

účastníci sa domnievali, že postavenie žalobcu ako zamestnanca nie je isté, rozhodli sa „previesť“ zmluvný vzťah na novú švajčiarsku spoločnosť, ktorá sa mala založiť. V polovici novembra 2015 sa dohodli na ukončení „service agreement“ so spätnou účinnosťou. V sprievodnom liste žalobcu sa uvádza, že podpísal túto dohodu pod podmienkou, že sa uzatvorí rovnocenná dohoda v súvislosti so zmluvou v oblasti vedenia spoločnosti týkajúca sa švajčiarskej spoločnosti, ktorá sa mala založiť.

- 2 Dňa 14. januára 2016 žalovaná založila podľa švajčiarskeho práva dcérsku spoločnosť R Swiss AG. Dňa 12. februára 2016 žalobca uzavrel so spoločnosťou R Swiss písomnú pracovnú zmluvu týkajúcu sa činnosti riaditeľa tejto spoločnosti. Podľa tejto pracovnej zmluvy mal žalobca dostať nástupnú prémie vo výške 170 000 amerických dolárov (USD), ako aj mesačnú odmenu vo výške 42 500 USD. Táto nástupná prémie mala slúžiť ako kompenzácia odmeny, na ktorú mal žalobca nárok za štyri mesiace.
- 3 Účastníci podpísali tiež 12. februára 2016 „patron agreement“ (dohoda o ručení). V tejto dohode sa uvádza:

„§ 1

R založila na účely odbytu v Európe dcérsku spoločnosť R Swiss AG. Riaditeľ je vedúcim pracovníkom tejto spoločnosti. V súlade s týmto predpokladom R vyhlasuje:

§ 2

R má komplexnú zodpovednosť za plnenie záväzkov súvisiacich so zmluvami spoločnosti R Swiss AG na základe spolupráce jej riaditeľa so spoločnosťou R Swiss AG.“
- 4 Dňa 1. apríla 2016 žalobca a R Swiss uzavreli novú pracovnú zmluvu, ktorou bola predchádzajúca pracovná zmluva nahradená a v ktorej sa žalobca a R Swiss dohodli na vyplatení nástupnej prémie vo výške 255 000 USD, pričom zmluvné podmienky boli inak v podstate rovnaké. Tak ako predchádzajúca pracovná zmluva, aj táto pracovná zmluva sa mala riadiť švajčiarskym právom.
- 5 Dňa 11. júla 2016 R Swiss oznámila žalobcovi výpoveď pracovnej zmluvy.
- 6 Arbeitsgericht Stuttgart (Pracovný súd Stuttgart, Nemecko) rozsudkom z 2. novembra 2016 určil, že táto výpoveď je neúčinná, a uložil spoločnosti R Swiss povinnosť zaplatiť žalobcovi nástupnú prémie vo výške 255 000 USD, ako aj odmenu za obdobie od apríla do augusta 2016 vo výške 212 500 USD. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale R Swiss si nesplnila svoju platobnú povinnosť.

- 7 Začiatkom marca 2017 bolo podľa švajčiarskeho práva začaté konkurzné konanie týkajúce sa majetku spoločnosti R Swiss. Začiatkom mája 2017 bolo toto konanie zastavené pre nedostatok majetku.
- 8 V konaní vo veci samej žalobca na základe dohody o ručení žiada od žalovanej, aby zaplatila sumy, ktoré je R Swiss povinná zaplatiť podľa vyššie uvedeného rozsudku Arbeitsgericht Stuttgart (Pracovný súd Stuttgart). Okrem toho sa domáha platby z dôvodu neuspokojenia ďalších nárokov na odmenu, ktoré mu vyplývajú z pracovného pomeru so spoločnosťou R Swiss, za obdobie od septembra 2016 do novembra 2017 v celkovej výške 595 000 USD.
- 9 Žaloba bola na prvom stupni zamietnutá s odôvodnením, že nemecké súdy nemajú medzinárodnú právomoc. Odvolací súd naopak rozhodol, že nemecké pracovné súdy majú právomoc, a vyhovel žalobe. Žalovaná sa opravným prostriedkom „Revision“, ktorý podala na vnútroštátnom súde, domáha potvrdenia prvostupňového rozhodnutia.

#### **Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania**

- 10 Úspech opravného prostriedku „Revision“, ktorý podala žalovaná, závisí v rozhodujúcej miere od toho, či nemecké súdy majú medzinárodnú právomoc. Táto právomoc by mohla vyplývať po prvé z článku 21 ods. 2 v spojení s článkom 21 ods. 1 písm. b) bodom i) nariadenia č. 1215/2012 (prvá otázka), po druhé z § 48 ods. 1a v spojení s § 3 ArbGG, pričom však nie je jasné, či sa tieto vnútroštátne predpisy uplatnia (druhá otázka), a po tretie z článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, ak žalobcu možno považovať za „spotrebiteľa“ v zmysle tohto ustanovenia (tretia otázka). Ak by nemecké súdy skutočne mali právomoc, vzniká navyše otázka, ktorý vnútroštátny právny poriadok sa má uplatniť na dohodu o ručení (štvrtá otázka).

#### ***O prvej otázke***

- 11 Nariadenie č. 1215/2012 sa podľa jeho článku 66 ods. 1 z časového hľadiska uplatní, keďže žaloba bola podaná v marci 2017, teda po 10. januári 2015. Prejednávaná vec podľa článku 1 ods. 1 prvej vety tohto nariadenia tiež patrí do jeho vecnej pôsobnosti.
- 12 Je daný cudzí prvok, ktorý sa vždy vyžaduje na uplatnenie nariadenia č. 1215/2012, keďže žalovaná je zahraničnou spoločnosťou, ktorá nemá sídlo v tuzemsku. Podľa konštatovaní odvolacieho súdu sa jej ústredie v zmysle článku 63 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1215/2012 nachádza v Kanade. Okrem toho účastníci konania sa zhodujú na tom, že v Kanade sa nachádza aj jej registrované sídlo v zmysle článku 63 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1215/2012.
- 13 Keďže žalovaná nemá bydlisko na území členského štátu, medzinárodná právomoc nemeckých súdov sa riadi podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, ktorý odkazuje na právny poriadok členských štátov, ale výslovne

stanovuje, že určité ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 týkajúce sa právomoci nie sú dotknuté. Odsek 2 tohto článku nemá v prejednávacom prípade nijaký význam, keďže nemecké predpisy týkajúce sa právomoci nezakotvujú rozlišovanie podľa štátnej príslušnosti.

- 14 Nie je daná výlučná právomoc podľa článku 24 alebo 25 nariadenia č. 1215/2012. Článok 26 nariadenia č. 1215/2012 tiež nie je relevantný, keďže žalovaná sa na všetkých stupňoch konania odvolávala na nedostatok právomoci nemeckých súdov.
- 15 Môže však byť daná právomoc podľa článku 21 ods. 2 v spojení s článkom 21 ods. 1 písm. b) bodom i) nariadenia č. 1215/2012. V tejto súvislosti treba objasniť, či sa tieto ustanovenia uplatnia aj vtedy, keď žalovaný – tak ako v prejednávacom prípade – síce sám nie je zamestnávateľom, ale na základe dohody o ručení ručí za nároky vyplývajúce z pracovnej zmluvy uplatnenej voči zamestnávateľovi a bez dohody o ručení by nedošlo k uzavretiu pracovnej zmluvy.
- 16 Vnútroštátny súd vychádza z toho, že pracovná zmluva uzavretá medzi žalobcom a spoločnosťou R Swiss predstavuje „individuálnu pracovnú zmluvu“ v zmysle oddielu 5 kapitoly II („Právomoc vo veciach individuálnych pracovných zmlúv“) nariadenia č. 1215/2012. Nároky vyplývajúce z tejto pracovnej zmluvy sú však len nepriamo predmetom konania vo veci samej. Žalobca si uplatňuje voči žalovanej nároky vyplývajúce z dohody o ručení z 12. februára 2016.
- 17 Podľa § 2 dohody o ručení žalovaná touto dohodou prevzala „komplexnú zodpovednosť za plnenie záväzkov súvisiacich so zmluvami“, ktoré žalobca uzavrie so spoločnosťou R Swiss v súvislosti so svojou činnosťou riaditeľa tejto spoločnosti. Vnútroštátny súd chápe túto dohodu tak, že žalovaná vo vzťahu k žalobcovi právne záväzným spôsobom prevzala záväzok poskytnúť spoločnosti R Swiss také finančné prostriedky, aby si skutočne mohla splniť finančné záväzky voči žalobcovi. Dohoda o ručení je teda v prejednávacom prípade jednostranne záväznou zmluvou, ktorá je porovnateľná s ručiteľským záväzkom alebo vyhlásením o záruke. Táto dohoda zakladá prinajmenšom v prípade platobnej neschopnosti – preukázanej konkurzom na majetok spoločnosti R Swiss – spoločnosti, za ktorú bolo poskytnuté ručenie, povinnosť žalovanej poskytnúť plnenie v postavení ručiteľa, z ktorej môže žalobca odvodiť nároky bez toho, aby sa predtým musel neúspešne domáhať plnenia od spoločnosti R Swiss.
- 18 Žalovaná však nevstúpila do práv a povinností spoločnosti R Swiss ako zamestnávateľa. Aj keď bola materskou spoločnosťou spoločnosti R Swiss, nemala právo ukladať žalobcovi pracovné úlohy.
- 19 Súdny dvor sa ešte nezaoberal otázkou, či sa v takom prípade uplatní článok 21 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012. Odpoveď na túto otázku tiež nie je taká jednoznačná, že neexistuje priestor na dôvodné pochybnosti.
- 20 Časť predstaviteľov nemeckej právnej vedy zastáva názor, že vo vzťahoch medzi účastníkmi pracovnej zmluvy neplatia iné normy právomoci než tie, ktoré sú

výslovne stanovené v článkoch 20 až 23 nariadenia č. 1215/2012. Iní autori sa domnievajú, že nie je *a priori* vylúčené, že tieto ustanovenia sa môžu uplatniť aj vtedy, keď bola žaloba podaná proti tretej osobe s cieľom uplatniť nároky vyplývajúce z pracovného pomeru.

### ***O druhej otázke***

- 21 Vnútroštátny súd vychádza z toho, že nemecké súdy majú podľa vnútroštátnych predpisov medzinárodnú právomoc. Miestna príslušnosť pracovného súdu vyplýva z § 48 ods. 1a v spojení s § 3 ArbGG, podľa ktorých je príslušný súd, v obvode ktorého zamestnanec obvykle vykonáva svoju prácu, a to aj v prípade, ak žaloba nebola podaná proti samotnému zamestnávateľovi, ale proti jeho právnenému nástupcovi. Pojem „právny nástupca“ sa má podľa judikatúry vnútroštátneho súdu vykladať extenzívne a zahŕňa aj prípad ručenia na základe dohody o ručení, ktoré je porovnateľné s ručiteľským záväzkom. Takto založená miestna príslušnosť podľa nemeckých predpisov svedčí o medzinárodnej právomoci – spravidla teda platí, že miestne príslušný súd má aj medzinárodnú právomoc.
- 22 Nie je však jasné, či § 48 ods. 1a ArbGG možno uplatniť popri normách právomoci stanovených v článku 20 a nasl. nariadenia č. 1215/2012.
- 23 Podľa judikatúry Súdneho dvora ustanovenia nachádzajúce sa v oddiele 5 kapitoly II nariadenia č. 1215/2012 majú nielen osobitnú, ale takisto aj vyčerpávajúcu povahu (rozsudky zo 14. septembra 2017, Nogueira a i., C-168/16 a C-169/16, EU:C:2017:688, bod 51, ako aj z 21. júna 2018, Petronas Lubricants Italy, C-1/17, EU:C:2018:478, bod 25). Z toho vyplýva, že články 20 až 23 nariadenia č. 1215/2012 v rámci svojej pôsobnosti vyčerpávajúcim spôsobom stanovujú, ktoré súdy môžu mať právomoc v konaniach, ktorých predmetom je nárok vyplývajúci z individuálnej pracovnej zmluvy. Tým, že ich výklad je vyhradený Súdneho dvoru, sa zaručuje, že tieto ustanovenia sa uplatňujú v členských štátoch jednotne. Takto sa umožní žalobcovi bez ťažkostí určiť súd, na ktorý môže podať žalobu, a žalovanému primerane predvídať, na ktorom súde môže byť žalovaný (pozri rozsudok z 10. apríla 2003, Pugliese, C-437/00, EU:C:2003:219, bod 16).
- 24 Za týchto okolností podľa názoru vnútroštátneho súdu viaceré skutočnosti nasvedčujú tomu, že popri článku 21 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 nemožno uplatniť nijaké vnútroštátne normy právomoci, a to ani v prípade, ak zvyhodňujú zamestnanca. Tento záver však nie je taký jednoznačný, že neexistuje priestor na dôvodné pochybnosti.

### ***O tretej otázke***

- 25 Ak by Súdny dvor odpovedal na prvú otázku záporne a na druhú otázku kladne, v rozhodujúcej miere záleží na tom, či sa má žalobca v súvislosti s uplatnením nárokov vyplývajúcich z dohody o ručení považovať za „spotrebiteľa“ v zmysle

článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 (čo je predpoklad, z ktorého vychádzal odvolací súd). Podľa tohto ustanovenia – ktoré sa podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 tiež uplatní prednostne – spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo – bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka – na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa.

- 26 Vecná pôsobnosť článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 vyplýva z článku 17 nariadenia č. 1215/2012. Dohoda o ručení z 12. februára 2016 predstavuje „zmluvu“ v zmysle tohto ustanovenia. Nie je však jasné, či sa má žalobca za okolností prejednávanej veci považovať za „spotrebiteľa“. Podľa článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 musí ísť o osobu, ktorá uzavrela zmluvu na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť jej podnikania alebo povolania.
- 27 To, či je dohoda o ručení zmluvou, ktorú je možné považovať za súčasť povolania žalobcu, závisí od toho, či pojem „povolanie“ zahŕňa len samostatné činnosti, alebo či pod tento pojem spadajú aj závislé činnosti, najmä zamestnanie v pracovnom pomere. Súdny dvor – podľa dostupných informácií – doteraz nerozhodol o tejto výkladovej otázke. Odpoveď na ňu je sporná.
- 28 Objavuje sa názor, že pod „povoláním“ v zmysle článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 sa má rozumieť len samostatné (slobodné) povolanie. Preto zmluvy, ktoré zamestnanec uzatvorí na výkon svojho povolania, určite môžu predstavovať spotrebiteľské zmluvy. Podľa iného názoru zamestnanec nie je spotrebiteľom v zmysle práva Únie, takže článok 17 nariadenia č. 1215/2012 sa ani analogicky neuplatní na žaloby zamestnancov a zamestnávateľov.
- 29 Správny výklad článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 týkajúci sa pojmu „povolanie“ nie je taký zrejмый, že nezostáva priestor na dôvodné pochybnosti.
- 30 Zo znenia tohto ustanovenia nevyplýva jednoznačný záver. Pojem „povolanie“ zahŕňa v nemčine tak podľa významu v bežnej reči, ako aj podľa právneho významu akúkoľvek trvalú činnosť na dosiahnutie a zachovanie živobytia, a teda tak samostatné, ako aj nezávislé činnosti. Z francúzskej a anglickej jazykovej verzie sa tiež nedá vyvodit' iný záver.
- 31 Okrem toho podľa názoru vnútroštátneho súdu sú splnené podmienky stanovené v článku 17 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 1215/2012. Ide o prípad, v ktorom spotrebiteľ uzavrel zmluvu s účastníkom, ktorý „smeruje“ svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť do členského štátu, na území ktorého má spotrebiteľ bydlisko, a zmluva spadá do rozsahu týchto činností.
- 32 Pojem „smerovanie“ vyžaduje, aby podnikateľ určitým spôsobom prejavil vôľu nadviazať obchodné vzťahy so spotrebiteľmi v jednom alebo viacerých členských štátoch, medzi ktorými sa nachádza aj členský štát, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko (pozri rozsudok zo 7. decembra 2010, Pammer a Hotel Alpenhof, C-585/08 a C-144/09, EU:C:2010:740, bod 80 a nasl.). Podľa konštatovaní odvolacieho súdu ide o taký prípad, keďže žalovaná využila žalobcu



na získanie investorov pre projekty týkajúce sa nehnuteľností na európskom trhu vrátane Nemecka. Okolnosť, že dohoda o ručení nepredstavuje právny úkon týkajúci sa nehnuteľností, je podľa názoru vnútroštátneho súdu nepodstatná. Postačuje, že zmluva spadá do rozsahu podnikateľskej činnosti. Tento rozsah zahŕňa v zásade aj získavanie zamestnancov na uskutočňovanie podnikateľskej činnosti.

### *O štvrtej otázke*

- 33 Ak by nemecké súdy mali medzinárodnú právomoc, rozhodnutie sporu závisí od toho, či sa na dohodu o ručení uplatnia nemecké hmotnoprávne predpisy. Závisí to od toho, či je dohoda o ručení „spotrebiteľskou zmluvou“ v zmysle článku 6 nariadenia Rím I, t. j. zmluvou, ktorú účastníci uzavreli na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo výkonu povolania žalobcu.
- 34 Nariadenie Rím I sa podľa jeho článku 28 z časového hľadiska uplatní, keďže dohoda o ručení bola uzavretá po 17. decembri 2009. Táto dohoda sa tiež týka situácie, v ktorej dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov (článok 1 ods. 1 nariadenia Rím I), keďže žalobca a žalovaná majú sídlo v rôznych štátoch. Nedošlo k voľbe rozhodného práva v zmysle článku 3 nariadenia Rím I.
- 35 Rozhodné právo pri absencii voľby sa určuje – bez toho, aby boli dotknuté články 5 až 8 nariadenia Rím I – podľa článku 4 tohto nariadenia. Spomedzi článkov 5 až 8, ktoré majú v tejto súvislosti prednosť pred článkom 4 nariadenia Rím I, prichádza do úvahy len existencia „spotrebiteľskej zmluvy“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto nariadenia. Článok 8 nariadenia nie je relevantný, keďže dohoda o ručení predstavuje právny úkon s vlastnou hodnotou, oddelený od pracovnej zmluvy.
- 36 Podľa článku 6 ods. 1 písm. b) nariadenia Rím I zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ akýmkoľvek spôsobom smeruje svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. V tejto súvislosti vnútroštátny súd – ako už bolo uvedené v súvislosti s tretou otázkou – vychádza z toho, že žalovaná smerovala svoju podnikateľskú činnosť okrem iného na Nemecko a že dohoda o ručení spadá do rozsahu tejto činnosti. Vnútroštátny súd však nemôže bez predchádzajúceho objasnenia zo strany Súdneho dvora rozhodnúť, či pojem „výkon povolania“ zahŕňa závislú činnosť v pracovnom pomere, a či v prípade kladnej odpovede dohodu o ručení, ktorá slúži na zabezpečenie nárokov vyplývajúcich zo závislého zamestnania, možno považovať za patriacu do oblasti výkonu povolania. V tejto súvislosti platí – aj keď predmetné ustanovenia nemajú úplne rovnaký obsah – to isté čo v rámci článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, ktorý je smerodajný pre medzinárodnú právomoc.